

SƏMA MUĞANNA

**ADAM VƏ PAPATYANIN
TANRIYLA GÖRÜŞDÜYÜ GÜN**

“Müəllim” nəşriyyatı

BAKI – 2021

**Səma Muğanna. ADAM VƏ PAPATYANIN TANRIYLA
GÖRÜŞDÜYÜ GÜN.** Bakı: “Müəllim” nəşriyyatı, 2021. –
52 s.

M $\frac{82-8-2305-2021}{9952-435}$

© Səma Muğanna, 2021

*Gözlərim sənin dəli-dolu sevgində
gizlənən körpü imiş ...*

Səma Muğanna

ADAM VƏ PAPATYANIN TANRIYLA GÖRÜŞDÜYÜ GÜN

Bu yazı çox yaxın dostumun xahişi ilə qələmə alınıb. Bunun üçün ona öz minnətdarlığımı bildirirəm!

Bölüm 1. İlk görüş

Yay fəslə 2020-ci ilə təsadüf edirdi. Bəlkə də anlatılmıyacaq həтта sirr kimi qalacaq bir gün idi: Sadəcə Adam və Papatyanın günü. O gün onların Tanrıyla görüşdüyü müqəddəs bir gün idi. O gün nitqlərin tutulacağı, qəlblərin param-parça olacağı, amma heç kimin, heç kəsin bu sevdanı onlar kimi yaşamadağı gün idi...

O zaman Adam və Papatya bir-birilərini nə görmüş, nə də eşitmişdilər. Bəlkə də bu Tanrı tərəfindən göndərilən bir hədiyyə, yaxud sadəcə bir təsadüf idi. Məhz o gün Adam və Papatyanın Tanrıyla görüşdüyü gün olacaqdı.

Cümə günü idi. Səhər çağı olardı. Papatya rəfiqəsi ilə gəzintiyə çıxmağı planlaşdırmışdı. Həmin an nə Adamın, nə də Papatyanın tanış olacaqları barədə heç bir məlumatı yox idi. Papatya ilə rəfiqəsi axşamüstü görüşməyi qərara aldılar. Təxmini, saat 6, 7 radələrində. Qəribə idi məhz bu zaman Adam da gəzintiyə çıxacaqdı. Görəsən, bu taleyin bir oyunu, yoxsa Tanrıdan göndərilən mesaj idi?Bilinmirdi. O gündən

sonadək bu sual naməlum olaraq da qaldı.

Papatya güzgünün qarşısında saçlarını darayır, özünə bəzək verirdi. Həqiqətən də ətrafdakıların dediyi kimi gözqamaşdıran qəribə bir gözəlliyə sahib idi. Sarıya çalan uzun saçları vardı, simasından təbəssüm əskik olmazdı. Çox pozitiv, şən bir qız idi.

Heç Adam da ondan geri qalmırdı. Yaraşığı, boylu-buxunlu bir gənc idi. Amma buna rəğmən çox eqoist və kobud xasiyyəti vardı. Bu kobudluq isə o gün yox olacaqdı. Ətrafdakı qızların heç biri onun daxili aləmi maraqlandırmırdı. Sadəcə gözəlliyinə vurulardılar və bu onu çox narahat edirdi. Əslində kənardan acımasız, özündənrazı və soyuq-qanlı görünən bu gənc oğlan qəlbən çox duyğusal idi. Bu cəhətdən Papatya ilə onun qəlbində qəribə bir oxşarlıq var idi.

Axşam saat 6 idi. Papatya rəfiqəsi ilə parkda dolaşırdı. Digər tərəfdə isə Adam öz dostları ilə söhbətləşirdi. Bu dəfə nədənsə çox qəmli və düşüncəli idi, heç vaxt belə olmazdı. Papatya isə hər zamankı kimi deyib gülürdü. Onlar söhbətləşərkən rəfiqəsinə qəfil zəng gəldi və evdən çağırdılar. Papatya təkçə qaldı. Rəfiqəsinin gedişi ilə içinə vahiməli bir səssizlik çökdü. Bu zaman göy guruldadı, şimşək çaxdı. Özü də hiss etmədən qışqıraraq ağlamağa başladı. Onu kənardan seyr edən Adam qaçaraq tələşlə onun yanına gəldi.

- Nolub, yaxşısan?

- Bəli, bəli. Sadəcə bir az qorxdum.

- Səni yaxşı anlayıram. Məndə də belə hallar tez-tez

baş verir.

Qəribə bir təsadüf idi. Adam və Papatya yağışın damcıları altında tanış olmuşdular. İkisi də utancaq olduqlarından söz tapa bilmirdilər. Nəhayət, Adam özünü toparlayıb danışmağa başladı:

- Bizin məktəbdə oxuyursan?

Papatya suala bir qədər gec cavab verdi. Adamın səsində titrəyiş hiss olunurdu.

- Bəli, - deyə Papatya gözlərini bir nöqtəyə zillədi.

- Qəribədir eyni məktəbdə oxuyuruq, amma səninlə rastlaşmamışam.

- Mən də səni heç görməmişəm.

İkisi də hiss etmədən şirin söhbət edirdilər. Əslində Adam Papatyayla söhbət etməmişdən qabaq vurulmuşdu, ilk gördüyü an. Qızı tanımasa da, illərin tanışmış kimi hiss etmişdi. Qəribə bir təsadüf idi onların tanışlığı. Hətta yaşadıkları ünvanlar da eyni idi. Papatya utancaq və kövrək bir səslə:

- Mən artıq getməliyəm. Tanışlığımıza şad oldum-dedi.

Adam da nəsə demək istəyirdi, amma gözlərini Papatyadan çəkə bilmirdi, donub qalmışdı. Üzündəki ifadə də anlaşılmaz idi. Papatya bunu hiss etdi və dedi:

- Sənə nolub? Yaxşısan?

Adam diksindi, amma özünü toparlayıb yaxşıyam-dedi. "İçindən səni gördüyüm andan yaxşıyam" demək keçdi, amma sözlərini udub təəssüflə sadəcə bir kəlmə söylədi.

- Nisbətən yaxşıyam.

Papatya Adamdan ayrılıb yola düzəldi. Adamsa öz-özünə düşünürdü: “Nolub mənə? Bəlkə vurulmuşam, yoxsa sevirəm?” yox, bu ola bilməz! Axı mən sevməyi özümə qadağa qoymuşam...

Evə qayıtdı. Qapıdan içəri daxil olan kimi otağa girib qapısını bağladı. Işığı belə yandırmadı. Çarpayısında oturub dərin düşüncələrə qərq oldu. Papatyanı gördüyü an söhbətləri sonadək gözünün qarşısında kinol lenti kimi gəlib keçdi. Onu qəhər boğurdu. Elə bil boğazına qurğuşun tökmüşdülər Adamın. Qeyri-ixtiyari gözlərindən kiçik damlalar axmağa başladı. Heç kəs eşitməsin deyə əlləri ilə üzünü örtüb az qala nəfəsini də dayandırmaq istəyirdi. Elə bu vəziyyətdə də çarpayısına uzandı və çox keçmədən də yuxuya daldı.

Gecəyarı olardı. Hövulnak tər içində yuxudan oyandı, az qala nəfəsi kəsilirdi. Səsini də çıxarda bilmirdi ki, valideynləri və bacısı təlaşlanmasınlar, həm də o an heç kimi nə görmək, nə də danışmaq istəyirdi, onun üçün sadəcə Papatya var idi. Saatın fərqinə varmayıb yaxın dostuna zəng edib ondan Papatyanın telefon nömrəsini istədi. Dostu ilə Papatya bir sinifdə oxuyurdular. Nömrəni telefonuna qeyd etdikdən sonra ona yazmaq istədi, amma cəsərət etmədi. Düşündü ki, bu saatda narahat etmək düzgün olmazdı. Bəs nə etsin? Yeganə təsəllisi Tanrıya üz tutmaq, onunla bölüşmək idi, çünki onların gizli sevgisinə Tanrı şahid olmuşdu. Bu iki gəncin görüşü zamanı buludların arasından nur həlqələrinə bürünmüş bir sima onları izləyirdi: Bu

Tanrının özü idi. Bəlkə də bu görüş heç də təsadüfi deyildi. Bəlkə də bu Tanrı tərəfindən göndərilən möcüzəvi bir hədiyyə idi və bu iki işıqlı qəlbin ilk görüşdüyü gün əslində Tanrıyla görüşdükləri gün idi.

Bölüm 2. Papatyanın yuxusu...

Gecə idi. Saat 1 ya 2 olardı. Küçədəki işıq lampaları Papatyaya sanki xoşbəxtlik simvolu kimi təsir bağışlayırdı. Küçə tamamilə səssizliyə qərq olmuşdu, heç kim yox idi. Papatyanı bu səssizlik narahat edirdi. Yatmaq istədi ki, narahatçılığı aradan götürülsün. Bacarmadı. Stolun üstündən bir kitab götürüb oxumağa başladı. Kitabda gənc bir qızın həyatından bəhs edilirdi. Maraqlı idi, amma düşüncələri onu alıb apardı. Gözü kitabın səhifələrində, fikri isə başqa yerdə idi. Ağlında qarışıq fikirlər dolanırdı. Elə bil hər şey üst-üstə gəlmişdi. Elə bu an içindən qışqıraraq “Bəsdi, özünə toparla” keçdi. Durub otaqda gəzinməyə başladı. Sonra yenidən çarpayısına uzanıb kitabı oxumağa davam etdi və necə yuxuya getdiyini hiss etmədi. Əslində yatmışdı, yuxuda idi, amma elə bil həyatla reallığın arasında anlaşılmaz bir vəziyyətdə qalmışdı. Nə idi bu? Papatya sanki ayrı bir dünyadaydı. Tənha idi orada. Qışqırmaq istədi, amma onu duyan yox idi. Ona belə gəlirdi. Əslində isə onu dinləyən və duyan yeganə ümidi və səcdəgahı Tanrısı idi:

Görə bilmədiyini, xəyalında canlandırıdığı Tanrısı. Tələşdən, yaxud qorxudanmı Papatya dayana bilmədi. Dizi üstə çöküb ağlamağa başladı. Qorxudan titrəyirdi. Bu zaman qarşısında nurlar həlqəsində Tanrı peyda oldu. Papatya yalnız hiss edirdi gözlərini açmağa qorxurdu. Tanrı ona yaxınlaşıb, yavaşca saçlarına toxundu. Sanki ruhuna rahatlıq kəpənəyi qondu. Gözlərini açdı və qarşısındakı Tanrının işığının təsirindən donub qaldı. Sanki kor olmuşdu. Sırrlı bir təbəssüm qondu simasına. O, qeyri-adi gözəllik qarşısında heyranlıqdan söz tapa bilmirdi. Görəsən, bu reallıq idi, yoxsa yuxu? Həqiqətən bu nə idi axı? Qapalı divarların arasında idi. Tanrıyla rastlaşana qədər çox qorxurdu. Onu gördükdən sonra isə içinə qəribə bir hüsur doldu. Özünü yamyaşıl çəmənlikdə hiss etdi. Elə bil cənnətə düşmüşdü. Bir anlıq ona elə gəldi ki, dünyasını dəyişib, çünki insan yalnız cənnətdə bu gözəlliyin şahidi ola bilərdi. Beynindəki bu qarışıq suallar Papatyanı çox yorurdu. Buna baxmayaraq səbirlə gözləyirdi.

Bu zaman Tanrının səsini eşitdi:

- Papatya, balaca qızım, mələyim, yəqin məni gördüyünə təəccüblənirsən. Bunun necə baş verdiyini sənə söyləyə bilmərəm. Ona görə yanındayam ki, sənənin yaşadıklarının canlı şahidi olum. Bu yaşadıklarının qəhrəmanı sənənin könlünün əfəndisidir. Papatyanın göz bəbəkləri genişləndi, simasındakı təəccüb, həyəcan daha da artdı:

- Könlümün əfəndisi? Axı o kimdir? Tanrı yavaşca gülümsədi və sözünə davam etdi:

- Papatyam, gözəl qızım, o günü xatırla. O Adam və cümə günü.

Papatya dərin düşüncəyə daldı, qəribə idi. Tanrı kimi nəzərdə tuturdu? Kimdən bəhs edirdi? Beynində fırlanan fikirlər onu çox yormuşdu. Fikrini toplaya bilmirdi. Birdən xatırladı. O Adam, - deyə dodaqaltı mızıldandı.

- Aha... O gün. Əslində bu bizim birinci tanışlığımız idi. Bilmirəm bəlkə də taleyin oyunu idi, bəlkə də xoş bir təsadüf. O gün mən sizi göy üzündə, buludların arasında izləyirdim. Dəli bir fırtına var idi, şimşək çaxırdı. Bu olanlar nə idi?

- Onların hər birini mən yollamışdım.

- Nədən axı? Səbəbi nə idi?

Tanrı Papatyanın sualını cavabsız qoydu, bəlkə də zamanı deyildi.

- Mən getməliyəm, amma yenə gələcəyəm. Unutma ki, görməsən də, daima sənirləyəm Papatyam.

Bunu söyləyib qeyb oldu. Həmin an Papatya qarşısında bir məktub gördü. Əyilib yerdən götürdü. Məktubda yazılmışdı:

Yadınızdan çıxarmayın ki, mən sizinləyəm. Qarşınıza çox çətinliklər çıxacaq. Bütün bunlara rəğmən siz bir-birinizə aidsiniz. Bunu unutmayın.

Papatya dəlicəsinə qışqırmağa başladı və oyandı. İlahi, bu nə idi belə? Bu gördüyü yuxu idimi? Boğulurdu, əlləri əsirdi, sanki ürəyi indicə çıxıb ovuclarına düşəcəkdi. Gördüyü əhvalatı yuxuya da bənzətmirdi, reallıq da deyildi.

Əlini telefona atdı. İstədi Adama mesaj yazsın və gördük-lərini danışsın, amma nə fikirləşdisə də, vaz keçdi. Başqa bir evdə Adam da eyni hadisəylə qarşı-qarşıya idi. O da telefonu əlinə alıb, yazmaq istəyirdi, amma yazmırdı. Tanrı isə öz planetindən onların bu sevdasına tamaşa edib həm sevinir, həm də qəhərlənirdi. Tanrının özü də bu sevgi qarşısında aciz idi...

Bölüm 3. Telefon söhbəti

O hadisədən sonra Papatya bütün gecəni yata bilmədi. İçində sanki fırtına qopmuşdu, narahat idi. Keçirdiyi hissləri heç cürə analiz edə bilmirdi. Gördükləri, yaşadıkları kino lenti kimi gözünün önündən gəlib keçirdi. İşıqlaşdı, bir azdan məktəbə getməli idi. Düşünürdü ki, yaşadıklarını Adama danışsın, ya yox? Birdən gözü telefona sataşdı. Ekranı Adamdən mesaj gəldiyini gördü:

- *Səninlə danışmalıyıq. Bağışla, bu vaxt narahat edirəm, amma səhəri gözləyə bilmərəm. Çox vacibdir, Papatya.*

Bütün bədəni titrəyirdi. Həyəcanla Adama zəng etdi. Nə qədər çalışsa da, səsindəki həyəcanı boğa bilmədi. Adam da həyəcanlı idi, hətta salam verməyi belə unutdu.

- Bilirsən nolub? Məktəbdə səni görə bilməyəcəm. Sinfimiz təmir olunduğundan başqa bir mərtəbəyə köç-

müşük.

Adama sözləri qırıq-qırıq söyləyirdi. Səsindəki gərginlik açıq-aydın hiss olunurdu.

- Bilirəm, xəbərim var, Adam. Tanışlarımdan biri dedi. Əslində mənim də sənənlə bölüşmək istədiklərim var idi. Cavabını tapa bilmədiyim suallarım çoxdur.

- Bölüş mənimlə. Sonuna qədər dinləməyə hazırım.

Adam bu sözləri söyləyərkən Papatyaya olan həsrəti daha da böyüyürdü. Sanki dağılıb, paramparça olurdu. Özünə sevməyi qadağa etsə də, məhz o gün ona vurulmuşdu. Əvvəllər bunu etiraf etmək istəmirdi, amma hissləri onun eqoistliyinə qalib gəlmişdi. İndi də o gün yaşadıklarını hiss edib dalmışdı.

Papatya onun susduğunu görüb kövrək bir səsle dinləndi:

- Alo, buradasan?

- Burdayam, səni dinləyirəm.

Öz ürəyində cümləsinə "*Papatyam*" kəlməsini əlavə etdi. Sanki bu biri tərəfdə Papatya Adamın nə demək istədiyini duymuşdu. Onun söyləyə bilmədikləri gənc qıza güzgü kimi aydın idi.

- Gecdir, səni narahat etməyim. Söhbətim uzun çəkə bilər.

- Birdə belə söz desən, səndən inciyərəm. Sən mənə heç vaxt, heç zaman narahat etmirsən.

Başqa sözlər də əlavə edərdi. Ürəyi dolu idi, amma söyləyə bilmirdi.

- Gəl, hələlik söhbətimizi saxlayaq. İşıqlaşır, məktəbə getməliyik.

Beləcə məcburən sağollaşdılar. Telefonu qapadandan sonra Adam yerindən qalxıb güzgünün qarşısına keçdi. Bir qədər özünə tamaşa etdi. Beynində müxtəlif planlar dolaşdı. Papatyanı heç olmazsa uzaqdan da olsa görməli idi, yoxsa dəli ola bilərdi. Əslində dəli olmuşdu da.

Beləcə səhər açıldı. İlk dərs günü idi. Papatya məktəbli formasında olsa da, həmişəki kimi çox cazibədar görünürdü. Gözlərindən yuxusuzluğu, yorğunluğu hiss olunsay da, üzündə təbəssüm yaratmağa çalışırdı. Qərribə təbəssümü var idi, kədər qarışıq.

Beləcə dərsləri yola verib, sona yaxınlaşırdı. Papatya çantasını götürüb, rəfiqələri ilə söhbətləşə-söhbətləşə pilləkənləri enib məktəbdən çıxdı. Birdən həyətdə gözüne Adam sataşdı. Bir anlıq şok yaşadı, nə edəcəyini bilmədi. Adam da həyəcan içindəydi. Gözlərini Papatyadan çəkə bilmirdi. Onu görəndə sanki şam kimi əriyirdi. Danışmaq istəsə də, sözlər boğazında ilişib qalırdı. Xaraktercə çox qaraqabaq olsa da, Papatyanı görəndə zaman üzünə bir təbəssüm qonurdu. İndi də belə idi. Bilmirdi bu anın sevincinimi yaşasın, yaxud yaxınlaşıb görüşsünmü?

Papatya ona başı ilə salam verib, rəfiqələri yola düzəltdi. Onun getdiyini görəndə Adam heç nə edə bilmədi. Bir qədər gözləyib gözləriylə onu müşayiət etdi.

Bölüm 4. Tanrının yaratdığı əbədi sevgi...

Papatya evə gəldi. Hələ də bayaqki hadisənin həyəcanını yaşayırdı. Gözləmədiyi halda Adamı tam qarşısında görərkən özünü itirmişdi, lakin qüruru qarşı tərəfin bunu hiss etməyinə yol verə bilməzdi. Sanki içi parçalanırdı. Öz-özünə düşünürdü ki, görəsən o da belədir? Bu suallar elə beynində dolaşırdı.

Adam isə öz dünyasında dəli olmuşdu. Demək ki, sevmək dəli olmaqmış. Adam sadəcə sevmirdi, o Papatyaya vurulmuşdu. Onu bu gün görərkən əhvalı daha da korlanmışdı. Bu hissləri üç nəfərdən başqa heç kəs bilmirdi. Bu üç nəfərdən biri onun özü, digəri Papatya, ən başlıcası isə bu sevginin şahidi – Tanrı idi.

İkisi də ayrı-ayrılıqda bir boşluq içində idilər. Tanrının özü də onlardan çox narahat idi. Sevgi göyərçinindən onların ikisinə də məktub yollamışdı.

Eyni zamanda hər ikisinin pəncərəsinə bir göyərçin qondu. Göyərçini birinci görən Papatya oldu və təəccübləndi. Məktubu açıb oxudu:

- Siz məni görməyə bilərsiz, lakin məni duyduğunuza əminəm. Göyün ən dərin qatlarında, öz planetimdə sizin ikinizi də izləyirəm. Qorxutmaq istəmirəm, amma qarşıda sizi çox çətinliklər gözləyir. Ətrafınızda paxıl, iyrənc insanlar çoxdur. Bilin ki, sizi ayırmağa çalışacaqlar. Onların hiylələrinə uysanız, əbədi olaraq ayrılacaqsız.

Cümlənin sonu tamamlanmamışdı. Bu natamamlıqla sanki ətrafda donmuşdu.

Adam dözməyib Papatyaya zəng etdi. Papatya yerində donub qalmışdı. Qəhər onu boğurdu, amma ağlaya bilmirdi. Telefon uzun müddət çaldı, sanki qulaqları da kar olmuşdu, eşidə bilmirdi. Adam dalbadal mesajlar atmağa başladı. Yaman qorxmışdu. Papatya cavab vermirdi. Adamın məktubun surətinin Papatyaya çatmasından xəbəri yox idi. Tab gətirə bilməyib evdən çıxdı. Sevdinin ünvanına yollandı. Başqa yolu yox idi. Qapının zəngini çaldı. Səs-səmir yox idi. Qışqırdı.

- Məni eşidirsən? Qapını aç.

Papatya donub qalmışdı, sanki bu dünyada deyildi. Mexaniki olaraq Tanrının söylədiyi sözləri təkrar edirdi. Adam bir neçə dəfə də çağırırdı.

Papatya özünü toplayıb qapını açdı. Gözlərini bir nöqtəyə zilləyib, eyni sözləri təkrar edirdi: - *“Əbadi olaraq ayrılacaqsız...”*

Onu bu halda gördükdə Adam vahimələndi. Əllərindən tutub, qucaqlamaq istədi, lakin cəsarət etmədi. Qorxurdu onu itirməkdən. Sadəcə dolmuş gözlərinə baxdı və saçlarına sığal çəkdi.

- Noldu axı sənə? Nə baş verib? Neçə müddətdir ki, düşünürəm ki, sənə bu sözü necə deyim? Bil ki, o gündən səni unuda bilməmişəm. Daima gözlərimin qarşısındasan. Mən səni sevməmişəm ki, mən sənə vurulmuşam, kül olmuşam. Tanrının söylədiyi kimi bir-birimizə aidik. Yalva-

rıram sənə, özünə gəl.

Bunu deyib, birdən Papatyanı qucaqladı. Qeyri-ixtiyari gözlərindən yaş axmağa başladı. Yalvarıram sənə, geri dön.

Papatya yavaş-yavaş özünə gəlirdi. Tək bir kəlmə söz söylədi: - Adam...

Gənc oğlan sevindiyyindən bilmirdi neyləsin. Sevdiyi qız danışmağa başlamışdı.

- Sən niyə ağlayırsan? Nolub?

- Yox, ağlamıram, Papatyam. Sənə elə gəldi.

Bu zaman buludların arasından Tanrının göz qamaşdıran, işığa bələnmiş siması göründü. Sanki göy üzündən Papatyanın qulağına pıçıldadı:

- *Adamın sevgisi heç nə ilə müqayisə olunmaz, Papatya qızım.*

Papatya təəccüb içində olsa da, heçnə demədi.

Əslində onların həyatları siyah-bəyaz filmə bənzəyirdi. Bu filmi bəzəyən, ona rəng qatan onların sevgisi idi.

Və bu sevgi əbədi olaraq yaşayacaqdı...

HƏSRƏTİMİN VÜSALI

Çox darıxıram, lap çox. Təsəvvür edilməyəcək qədər acıdır bu hissi yaşamaq. Bəzi insanlar bu sözü tam mənasında heç anlamırlar, hətta elə bir zaman olar ki, kimdənsə ötrü darıxmağı özlərinə sığdırmırlar. Əslində, mən də uzun zamanlar öncə bu sözü etiraf etməzdim, sanki qorxardım, özümə sığdırmırdım, ya da uzaqlaşdırırdım özümdən. Bilirsən niyə? Çünki içdən dəlicəsinə sevgini duyub, yanmayan, alovlanmayan bu hissi anlaya bilməz. Darıxmağı sadəcə söz xatirinə söyləməklə deyil, onu yaşamaq lazımdır. O hiss o qədər əzab doludur ki, təsvir etmək belə çətinidir. Təsvir etdikdə, hətta bəhs etdikdə belə əllərim titrəyir, qəlbim alovlanır, gözlərim göz yaşlarına qərq olur, qəhər boğur məni. Sən düşün o zaman, necə söyləmişdin, Adam?

- Balaca xanım, mən də çox darıxıram, çox. Üşüyən əllərimin yenidən hərarətli olmasından, saçlarının qoxusunu hiss etməkdən, dodaqlarının altında gizlənən o məsum sözlərdən ötrü çox darıxıram.

Zaman olardı ki, səninlə çox danışa bilməzdik. Hər danışa bilmədiyimiz vaxt mənə işgəncə idi. Gecələr göy üzünə baxardım. Tək-tənha yaşamış xəyallarımı düşünürdim, sanki hər biri nağıl imiş. Hətta dəfələrlə üsyan edərdim, axı səni necə sevə bilərəm? Mən həqiqətən sevə blərəmmi

deyə düşünərdim. Sən mənim tək sevdiyim deyil, ruhum idin, sən mənim özüm idin. Səni xəyallarımda yaratmışdım. Yuxularımın ən şirin, ən arzulanan qonağı idin. Sən mənim ruhumdakı işığım, dodaqlarımdakı gülüşüm, qəlbimdəki odun pərvanəsi idin. Hər gecəni səninlə yatıb, səhəri sanki yanımdaymış kimi o sevinclə oyanardım. Səninlə məktəbə yollanırdım, yol gedirdim. Sən mənim tək qəlbimdə deyildin ki, ruhumda idin! Sanki səni düşünərkən qulağıma o şirin gülüşlərin, nəfəsin pıçıldayırdı. Sevgin o qədər möhtəşəm idi ki, məni məndən alırdı. Hətta bəzən düşünürdüm, toxuna bilmədiyim əllərini, həsrətlə gözlədiyim, qovuşa bilmədiyim gözlərini, səninlə yaşamaq, son nəfəsimə qədər səninlə olmağı. Həyatı səninlə sevməyi, həyatımın möcüzəli qadını sən olacağını düşünürdüm. Çox yorulardım, işgəncə idi sənsiz günlərim. Məktəbdə dəfələrlə səninlə qarşı-qarşıya olmaq. Sən hər dəfə dərs danışarkən səni izləmək istərdim, amma izləyə bilməzdim. Sanki bu hisslər qəlbimdə bir həbsxana yaratmışdı.

Uzun zaman olardı, balaca xanımım, hər gün, hər saat dəqiqələri səni düşünər, səni izlərdim. Bəzən yoxluğuna alışa bilməzdim, o zaman gedərdim dəniz kənarına, onunla söhbət edərdim. Mənim sirrimi bilən tək o idi. Sərt dalğaları ilə sanki mənə işarə edərdi, gec olmadan sevdalına sevgi etirafı et deyə. Bilirsən, o qədər əzab, işgəncə idi, hətta ölümə bərabərdi sənsizlik. Kölgəni izlərdim. O qədər diqqətlə izlərdim ki, sonra rəsmiini çəkərdim. Gözlərim qan dolu idi ağlamaqdan. İçimdəki ruhum sənə bağlandı.

Günlərcə gözlədiyim yollarında daha da bağlanardım sənə. Ayrıla bilməzdim ki... Tablolardan, şəkillərdən təsəlli arardım özümə. O zamandan inanmış oldum ki, mən həyatımda ilk dəfə vuruldum, aşiq olduğumu hiss etdim... Gecənin zülmətində yata bilmirdim, elə bil lal-kor olmuşdum. Dəfələrlə şəkillərini izlədikdə qəhər boğurdu. Elə bil qəlbimdə sağalmaz yara var idi. Heç kimin anlamayacağı, düşünə bilmədiyi dərəcədə ağırlı idim. Çünki mən sevdalanmışdım. Hər zərrənə aşiq idim. Bəzən əzab çəkirdim, səni görə bilmədiyim, sənə toxuna bilmədiyim üçün. Amma səni toxunmadan da sevərdim, usanmadan sevərdim. Səni hər məktəbdə gördükdə danışa bilməzdim, uzaqlaşardım, dəfələrlə özümə qıyardım, amma olmadı. Mən səni uzaqlaşdırma bilmədim, bacarmadım. Səni sonuna qədər sevdim mən. Heç kimə bənzəməyən sevgi idi bu. Sevgini öyrədən, onu anlatan. Onun ifadə edilməyəcək qədər mükəmməl və qüsursuz olduğunu sən öyrətdin, Balaca xanım! Səni sən olduğun üçün sevdim! Sən xəyallarım qonaq gəldin və onlar reallıq oldu. Səsini, söhbətini, nəfəsini, qoxunu- hər birini sevdim!

Balaca xanıмым, can yoldaşım, gözlərimdəki sevincim sən oldun! Qəlbimdəki yaramı sən dəf etdin! Uzun qaranlıq yollarımın işığı sən oldun. Küləyin əsiri olan saçlarımı sən geri döndərdin. Mən səni sevməklə dəli oldum, amma tək və sonsuz sevgim oldun. İndi düşün, tək ikimizik. Sən möhtəşəm bir geyimdəsən, salona daxil olursan və mənə yaxınlaşırsan. O qədər gözəl görünürsən ki, gözlərim

qamaşır səni izlədikcə. Gözlərinə baxdıqca günlərcə daha çox bağlanıram, daha çox sevirəm. Sən mənim parlaq, təbəssüm dolu günəşim, gecələri işıldayan nur işığımsan. Sən olmasan mən var ola bilmərəm ki... Sən olmasan, bomboş, yarsız qalaram. Balaca xanımım, ölənə qədər sən mən ol! Heç ayrılmayaq. Bu qəlblər nə parçalansın, nə ruhumuz bədənimizi tərk etsin. Mən sənin yoxluğuna dayana bilmərəm.

Sən mənim alın yazım, varlığım, möcüzəmsən! İlahi və sonsuz sevgimsən, qurban olduğum, Balaca xanımım, sevdalım! Həsrətimin vüsalı!

YUXU...

Bu əsəri daxili gözəlliyi, qayğıkeşliyi, şəfqəti ilə məni heyran qoyan Rima xanıma sevgilərlə ithaf edirəm...

Baxın, indi sizə Yuxunun qəribə taleyini danışacam. Yəqin ki, bu sətirləri oxuduqda gözlərinizdən qeyri-ixtiyari yaş axacaq, gözlərinizin yaşını silməyin. Bunu etsəz, Yuxunun da, Yaramaz uşağın da qatili siz olacaqsınız. İndi isə gəlin Yuxunun gəmisində acılarla dolu səyahətə çıxacaq.

18 mart 2012-ci il. Saat 04:45. Otaqda yalnız idim, yuxum ərsə çəkilməmişdi. Açıq pəncərənin önündə dayanıb, saçlarıma qonmuş soyuq, buz kimi qar dənəciklərini

düşünürdüm. Kənardan məni izləyən isə Zülmətin kabusu idi. Uzun zaman idi ki, bu kabusdan qopa bilmirdim. Həkimlərin dediyinə görə reallıqda deyildim. Əslində mən kiçik yelkənli gəmidə dalğalı dənizdə savaşa çıxan Yuxu idim.

O sahildə iki gənc var idi. Baxın, faciə indi başlayır, amma söylədiyim kimi ağlamaq yox. Sadəcə gözlərinizi qapadın ki, o səhnəni canlı olaraq görməyin, çünki mənim qəlbim o faicəyə tab gətirmədi. O andaca qan qusdu.

İnanmazdım ki, bu son olacaq. Axı biz 17 mart səhər saat 05:30 o bağçada görüşəcəkdik? Axı Yaramaz uşaq məni tək qoyub gedə bilməzdi?

17 mart gecəsi idi. 2012-ci il, saat 03:45. Qış fəslə idi. Ətrafda heç kəs yox idi. Bəlkə də özüm özümü aldadırdım? Eh, nə isə. Bayırdakı çovğun, yağan qar məni narahat edirdi, yuxum qaçmışdı. Əlimdə nə telefon, nə də başqa bir şey var idi. Kitab da oxuya bilmirdim. Ətraf bomboş, mən də yalnız qalmışdım. Sanki bu boşluğa məhkum idim. Ağlımda isə xəyalı hər zaman beynimdə dolaşan Yaramaz uşaq idi. Qapını açıb küçəyə çıxdım. Qəfildən yanımda kiminsə olduğunu hiss etdim, bu Yaramaz uşaq idi. Əlimdən tutub məni öz tərəfinə çəkdi. İkimiz də yarı təəccüb, yarı sevgi dolu baxışlarla bir-birimizi izləyirdik. Sözlər dilimizin ucundaydı, amma lal olmuşduq. Hər şeyin bu qədər tez baş verəcəyini gözləməirdim. O mənim sadəcə əlimdən tutdu və biz var gücümüzlə qaçmağa başladıq. Ətrafı duman bürümüşdü, heç nə görünmürdü.

Anidən gözlərim qapandı. Yaramaz uşağın hansı

vəziyyətdə olduğunu bilmirdim, ancaq qəlbimin çırpıntılarını duyurdum. Çox sakitlikdi. Gözümü açdım və ikimizin cənnəti xatırladan bir bağçada olduğumuzu gördüm. Bu möcüzə idi. Quşların səsi, çiçəklərin ətirli qoxusu insanı məst edirdi. Addımlaya bilmirdim, elə bil ayaqlarımın altında isti ocaq qalamışdılar. Bu ocağın istisi Yaramaz uşağı da bürümüşdü. Elə bil iflic olmuşdum. Qışqırmaq istəyirdim, ancaq səsim çıxmırdı. Yaşla dolu gözlərimiz bir-birinə zillənmişdi. Yaramaz uşaq alovlar içində yanırdı, səssiz səmirsiz. Mən isə heç bir köməklik edə bilmirdim.

Və son. Bəlkə də bu son deyildi. Bəlkə də bu sadəcə mənə bir işarə idi? Gözlərimi açarkən özümü çarpayıda uzanmış vəziyyətdə gördüm. Tibb bacısı qoluma iynə vururdu. Artıq nitqim açılmışdı, danışa bilirdim. Qırıq-qırıq Yaramaz uşağın adını söylədim. Tibb bacısı donuq vəziyyətdə məni izləyirdi. Elə bil hardansa mənə güc gəldi və mən qışqırdım, sanki nəfəsim kəsiləcəkdi. Bu an kimsə əlimdən tutub dedi:

- Yuxu, o gəmi yoxdur artıq. Bax, yenə yanındayam. Bax, burdayam. Ağlama. Əgər sən ağlasan, bil ki, məni diridir torpağa gömmüş olacaqsan.

- Bu sənsən? Sən yaşayırsan? Tək sözüm bu ola bilərdi. Yaramaz uşaq qarşımda idi. Dünyanın ən xoşbəxti mən idim.

- Yuxu, bunu unutma. Sənin qəlbin nə zamansa dayansa, o an öləcəyəm. Mən sənin həm gerçəyin, həm xəyallarınam. Sən isə mənim nəinki o gün, hər zaman o sirrli tarixdə vurulduğum xanım olaraq qalacaqsan.

Əlimi qaldırdım, ancaq ona toxuna bilmədim. Gözlərimin önündə parça-parça oldu. Əlimdə qalan yalnız döyünən ürəyi oldu.

Yuxu axırıncı dəfə yalnız o gün ağladı, çünki Yaramaz uşaqdan sonra o var ola bilməzdi. Əllərində sevgilisinin ürəyi gözlərini əbədi olaraq yumdu. Yuxu yuxuya qərğ oldu...

YELLƏNCƏK

1 fevral, 2021-ci il, saat 00:15... Çox soyuq idi, çox... Buludluq idi, görə bilmirdim. Sanki o an gözlərim belə kor olmuş idi... Tək gördüyüm qarşımdakı duman geyinmiş buludlar və tənha yelləncək idi. Qorxurdum, çünki... Çünki sonu uçuruma addımlayırdı. Kiçik körpə kimi addımlayırdım, amma ayağıma dolaşırdı kimsə. Görmürdüm, ancaq tək gördüyüm o yelləncək idi. Elə bil o an arxadan məni səslədi. Körpə səsi idi. "Gözlərini qapat" - dedi mənə. Qapatdım. Danışma dedim. Zətən danışa bilmirdim, qorxudan lal idim. Yaxınlaşdı, əlimdən tutub:

- Mənimlə gəl, gəl qorxma - dedi...

Onun əllərindən tutaraq, irəlilədim. Ürəyimin döyüntülərini özüm belə eşidirdim, ancaq onu incitməmək üçün söyləmirdim. Qəribədir, mən heç bilmirdim ki, o kimdir? Kimdir həqiqətən? Gözlərimi açmaq istədikdə:yox, gözlə. Zamanı deyil - dedi. Gözlədim... Əllərimdən tutub, məni o yellənçəyin yanına gətirib, sallan dedi. Qorxularım var idi,

amma o mən danışmadan:

- Qorxma, qorxma, mən yanıdayam-dedi.

- Sən kimsən?

.....

- Cavab ver, sən kimsən?!

- Gözlərini aç.

Qorxurdum, ancaq yavaşca da olsa, açmağa çalışdım.

Ancaq açmadım. Sadəcə tək söz söylədim:

- Sadəcə xəyalımda... Sadəcə xəyalımda çəkilməmiş eskizi idi... Mən bilirdim o kim idi... Bilirdim... Ancaq o heç vaxt var olmayacaqdı, onun sadəcə ruhu idi mənimlə söhbətləşən.

O yelləncəkdən qalxmadım, doğru, uçurumun kənarında idim. Olsun. O uçurum yeni bir başlanğıc idi, ancaq xəyallarda... O da xəyalım idi...

SƏSSİZLİK...

- Nədən bu qədər səssizsən?

- Çünki... Çünki dalğalı dənizin ən dərin qatlarında mənim yolumu gözləyən birisi var. İçi fırtına dolu p naməlum şəxs. Ondan dilim lal, gözlərim sə kordur. Sən gəl mənə baxma – söylədi.

Qəribədir, simasında gülümsəmə yarandı, lakin birdən nifrət dolu baxışlarla:

- Bəlkə də o dənizdə indi məni gözləyir, mən isə o dalğalı fırtınanı tərk etdim. Artıq çox gecdir.

QIZILGÜLÜM...

Düşünə bilməzdim... Bəlkə də bənzəri yoxdur bizim hekayəmizin. Qəlbim ağır silah olmuş, ruhum üsyan etmiş sanki. Mən sənsizliklə necə yaşadım Qızılgülüm? Mən artıq məzarda, bir kəfəndəyəm. Axı mən sənə toxuna bilmirdim. Sənin tikanların imkan vermirdi... Həqiqətmi sənin yaşamağın? Qızılgülüm, artıq peşmanam. Yalvarıram sənə, artıq məzardayam. Sənsizlik məni öldürdü. Danış, yalvarıram, danış.

- Adam, mən səni hər zaman sevdim, bunu unutma. Sən o qədər təkəbbürlü, kobud və acımasız idin ki... Səni mən öldürmədim ki. Sən öz əllərinlə özünü asıb, intihar etdin. Hər zaman üsyan edərdin. İçindəki o kin, nifrət, şeytan səni məhv etdi. Düşünə bilməzdin ki, sənin toxuna bilmədiyim Qızıgül bir zaman tək gül deyil, sənin tam qarşındakı o xanım ola bilər. Öz içində boğularaq öldün. Mən də hər zaman səndən gizlətdim sevgimi. Səndən gizlətdim ilk etirafımı və sən getdin. Artıq söyləyəcəyim bir söz qalmadı.

- Haqlısan Qızılgülüm. Məni bağışla. Bilirsən necə əzab çəkirəm? Toxuna bilmədiyim əllərin, həsrətlə gözlədiyim ətirli saçların... Bunlar mənim faciəm oldu. Əlvida...

UNUTMA...

Qollarında ölməkmi? Cismim pozulmuş, parçalanmış bəlkə də. Ancaq hər zərrəm sənindir, dünyam sənən. Qollarım çiyinlərinə, əllərim gözlərinə, saçlarım dodaqlarında. Onlara yaxşı bax, əzizim, unutma. Əgər bir gün unutmaq istəsən, gözlərimdən öp...

YAĞIŞ...

Yağış yağdı. İnsanların nankorluğundan o qədər hirsli idi ki, hönkür-hönkür qan ağlayırdı. Onun necə tənha olduğunu gözəl bilirdim. Həyatı boyu sevməmiş və göy üzünün ən dərin qatlarında gizlənmiş idi. Eynən mənim kimi...

HƏZİN MUSİQİ...

Ən həzin musiqi mən idim, ancaq o musiqi heç bir zaman səslənmədi, heç bir kəs onu dilə gətirmədi, sükut içərisində qaldı, çünki o həzin musiqi payızın son yarpaqlarının kədərindən daman kədərini göz yaşlarının notlarıyla bəzədilmişdi...

QAR DƏNƏCİKLƏRİ...

Kiçik qar dənəcikləri pəncərəmə qonaq gəlmişdi. Pəncərəni açarkən biri əlimə qondu. Sanki lay-lay söylədi, saçlarımı oxşadı. Əsl sevgi, mərhəmət də bu idi. Elə deyilmi sevdalı bağçamda yaşayan yarım?

GİZLƏNMIŞ QATAR...

O an qatar gəldi keçdi üstümdən. Sanki külək dağıtdı o nazik saçlarımı, donmuş əllərim itdi gözüm önündən. Qanadlarım qırılıb parça-parça oldu. O qatar sən idin, günəş gözlüm, nur üzlüm... Söylədi: - Torpağa gömmədim səni. Sənəmin üstünə söykədim başını. Əllərini qəlbimə qoydum. Simanıza simamda gizlətdim. Nədən deyə soruşma qadınım, əslində simanı gizlətmək deyil, kədəri udub, o yanğında közərən üzünü görə bilmədiyim, dözə bilmədiyimdən gizlətdim...

LAL OLMUŞ PAYIZIM...

Yuxusuzluq da deyil, düşüncülərim yorur məni. Sanki hər biri bir imtahan olmuş. Uzun yolda bir qatar gözləyirəm, gəlmir kimi hiss edirəm. Külək itgin düşmüş, yağışın sonuncu damlları da gözlərində qurumuş. Yalan dolu

həyatımız, amma tək payız sözlərini itirmiş, dili lal olmuş fəsilimin...

GİZLİ SEVGİ...

Hər zaman gözlərimi izlərdin. Hər dəfə o küçədən keçərkən diqqətlə gözlərimə baxardın. Sanki hiss edərdin içimdəki ağrını, fırtınanı. Doğru, sən məni sevdin, amma bilmirəm sən məni anladınmı? Sən yanımda oldunmu? Ancaq uzaq gəzdin, qaçdın. Məsafələrdən sevdin məni... Əgər məni sevdiyimi söylərsən, mən sevmədim ki... Bilmi-rəm sevəcəm, ya yox, bilmirəm. Sadəcə tək söyləyəcəyim söz var: - Sən məni yaşatmadın, amma sevərək min dəfə öldürdün. Belə sevmək olarmı, söylə mənə? Sən məni necə sevdin?

HƏYATIMIN QADINI...

Artıq görürəm ki, dəli olmaqmiş sevdalanmaq. Hər gecələri yatağında uzanıb, içdən-içə hönkürtü çəkməkmiş... Yuxum qaçıb od tutub yanmaqmiş. Alovlanıb, tutuşub yanmaq. Sənin həsrətinlə yanmaq bəs deyil mənə? Səni görə bilməmək, sənə toxuna bilməmək, gül saçlarını qoxlayıb öpməmək, kiçik, balaca əllərinə sığal çəkə bilmə-mək. Mən çox yorulmuşam axı... Sevgisizlikdən deyil, sənsiz-

likdən yorulmuşam. Qəlbimdə sirr kimi deyil, ağır bir yük kimi qalan daşlaşmış sözlərdən yorulmuşam. Bircə bunu unutma, mən yalnız səni sevəcəm, hər zaman, hər dəqiqə. Sən xəbərsiz olsan da, mən qəlbimi sənə yollayacam. Vurulduğumu sənə o etiraf edəcək. Bəlkə də sənə qovuşa bilməyəcəm, hətta bu sözləri söyləyəndə dəli belə olacam, özümü itirəcəm. Bütün bunlara rəğmən səninlə görüşənədək, həyatımın qadını...

SEVGİ MƏKTUBU...

Cırıq-cırıq etdiyim kağızlar, kitablar, qırıb tökdüyüm qələmlər... Ətrafda başqa nə qalmışdı vurub dağıtmadığım?! Əlimdə qalan yeganə kağız oarçası sənə yazdığım sevgi məktubu idi. Sadəcə ona qıymamışdım, çünki o sadə bir kağız parçası deyildi. Bəlkə o elə sən özün idin? Səndən olan bir parça? Mən ona necə qıya bilərəm axı... Düşündükcə özüm də vahimələnirəm. Bu hissi keçirtmək bilirsən necə çətindir? Hər gecə qaranlıqda lampa işığında oturub sənin yazılarını izləmək, hekayələrini oxumaq və sənə yazdıqlarımı çatdırma bilməmək. Bilmirəm, nə deyim... Təsəlli tapa bilmirəm, sanki bir gəmiyəm və dalgaların tib batmışam. Sərt rüzgar üzümə çırpılır, cismim üşüyür, tir-tir titrəyir, daha da qorxulu birinə çevrilirəm, aqressivləşirəm. Hərdən həyatdan belə əlimi üzürəm, içimi dəlik-deşik edən yaralarım məni çox incidir. Heç kəs, ən yaxınlarım belə məni ovuda bilmir.

Ətrafımda olan saysız-hesabsız qızlardan belə iyrənirəm...
Sənsizlikdən özümə-ruhuma belə düşmən kəsilmişəm, çünki
sənsizəm...

HİSSLƏRİN ÜSYANI...

Gecə idi. Qaranlıqda özümü yox olmuş kimi hiss edirdim. Nə külək əsirdi, nə yağış yağdı, amma mənə çox soyuq idi. Qəlbim də üşüyürdü. O da qorxurdu ki, içindəki sirrlər ətrafa səpələnəcək. Özüm-özümdən baş açmırdım, inanırsan? Mən vurulmuşdum? Əslində bunu inkar edərdim hər zaman, sevgidən qorxardım. Özümü hamıdan üstün sayardım, ancaq bilməzdim ki, sevərkən dəli olmaq da var imiş. İçimdəkiləri hər gün, hər an inkar edərdim. Öz-özlüyümdə kəsüb barışardım, amma görürəm ki, özümlə bacarmıram. Aramızda uzaq məsafələr olsa da, mən sənsiz sən olmuşam.

SƏRXOŞAM...

Qaranlıq otaqda hamıdan uzaq, damağımda siqaret, qarşımda bir fincan qəhvə içki içmədən sərxoşam...

Bir görsən, ayaqda durmağa taqətim yox.

Nədən bilirsənmi, çünki səni çox sevirəm, Papatyam...

Bu sevgi qəlbimə vurulan möhürdür.

Bəlkə də çox abardıram, amma sənsiz yaşamaa çox çətin mənə...

Yaşamaq da deyil, dənizin sərt dalğalarında boğulmaqdır, qəlbimi dəlip-deşən sağalmaz yaralardır, ruhunu ruhumdan sökən sənsizlikdir...

Anlayırsanmı? Nəfəsini hiss etmədən milyonlarca insanın içində tək-tənha qalmaq,

Ümidini itirib, lakin bu sevdadan vaz keçməmək nə deməkdir?

Artıq dayana bilmirəm, susduqca içim paramparça olur.

Bax, artıq ulduzlar da küsüb bizdən...

Ay belə susmuş, danışmır...

Qaranlıq da gözəlliyi itirmiş...

Adam da nəfəs almır sənsiz, almayacaq da!

Boğuluram... Mən, ya ölü? Bir fərqi yoxdur...

BU BİZİM SEVDAMIZ...

Səni tanıyana qədər qaranlığı heç sevməmişdim. Sən öyrətdin bunu mənə, çünki hər zaman susqum və zülmət dolu küçələrdə sənin ayaq izlərini izlədim. Nəfəsin üstümdə olmasa da, içimdə hiss etdim. Əllərini tutmadım, sadəcə rəsmi çəkdim. Gözlərini diqqətlə izləyə bilmədim, əvəzində dənizi seyr etdim. Ola bilər yanımda deyilsən, lakin o gedən də sən deyilsən. Sən mənim içimdəsən. Yenə həmişəki kimi qəhqəhə

çəkib gülürsən, bəzən də duyğulanıb ağlayırsan... Əlində qələm, yanında bir fincan çay, ya da qəhvə ürəyindəkini vərəqlərə köçürürsən... Film izləyirsən, musiqi dinləyirsən, amma bu sən deyilsən. Sən mənim xəyallarımda dolaşan möcüzəmsən... Mən isə bu möcüzənin dəlisi...

DARIXMIŞAM...

Gözəl gözlüm, o qədər darıxmışam ki...

Baxışlarının dərinliyində yaşayan sevgin üçün, əllərini tutub alovlanıb, yanmaq üçün darıxmışam.

Qəlbindəki o hüznü duyub, həsrətinə vüsal qatıb, rəsmini çəkməkdən ötrü darıxmışam.

Həsrət qoxan saçlarını əzizləyib, ağlamaq üçün darıxmışam...

Səndən ötrü çox darıxmışam...

ADAMIN YALVARIŞI

- Zülmətdir ətraf yenə sakitsən, susqunsan. Nəyəndir bu halın, yoxsa, daha sevmirsən? Ya da tənha olduğun üçün beləsen?

- Yox... Əslində heç biri deyil. Mən tənha deyiləm, çünki onun kölgəsi mənimlədir. Özüm də bilmirəm. Mən sadəcə ona vurulmuşam. Sevmək bunun yanında nədir ki? Sən anlamazsan vurulmaq nədir? Darıxmaq nədir?...

Sevdalanmaq... O, yuxuya dalarkən onu həsrətlə gözləmək. Ayrı-ayrı pəncələrdən gizləncə izləmək. Onu hər gördüyündə bir boşluğa qərq olmaq. Hər dəfə o gülərkən cismindən, ruhundan qopmaq, dəli olmaq. Mən sevdalıyam əzizim, həm də dəlicəsinə...

MÖCÜZƏVİ SEVGİLİLƏR...

Yanımda deyilsən. Nə danışa bilirik, nə gülürük, nə də ağlayırıq. Məgər biz ayrılmışıq? Yox, axı biz ayrıla bilmərik? Sadəcə yan-yana deyilik. Sevgi əslində birlikdə olmaq deyil ki. Sevgi uzaqdan-uzağa gizləncə bağlanmaq, bəzən də heyran olmaqmış. Biz səninlə qovuşmadıq, amma ruhumuz, qəlbimiz, əllərimiz daima birlikdə oldu. Biz başqaları kimi dəfələrlə deyil, bir dəfə sevdik. Biz səninlə möcüzə olduq, mələk olduq və tərk etdik bu fani dünyanı... Uzaqlara... Çox uzaqlara addımladıq səninlə... Qorxma, heç həyəcanlanma da. Göy üzünə və orada dolaşan buludlara bax. Onlar da bizi səsləyir. Gəl, gəl xəyallarımdakı Adam... Gedək buludlara qovuşaq...

GEÇƏNİN NƏĞMƏSİ...

Sevgilim, gəl bu romantik gecənin nəğməsi biz olaq. Qol-qola, əl-ələ rəqs edək. Deyilməsin sözlər, sadəcə

baxışlarımız danışsın. Gəl, gəl qaçaq bu kirli dünyadan. Üz tutaq öz sevgi dolu dünyamıza. Bu sadəcə bizim olsun. Bir az sirrli, bir az da dəli-dolu...

GÖZLƏR...

Alovlar içində yanan çiçəyə bənzərdi onun sevgisi... O sanki uçurumdan atlayacaq sevginin ən dəli möcüzəsi idi... Əlində sıxılmış yumruq qəlbini paramparça edib, bir kənara atmış, kimsəsiz körpə idi... Hər şey. Hər şey ona bənzəyərdi, ancaq tək gözləri? Adsız məzar daşında səssizcə ağlayan, ürəyindən qoparıb gizli sevgisini özü öldürən mənim gözlərim idi. Onun deyil. O mənim gözlərim, o mənim keçmişim, o mənim uçurumdan atlayan son sözlərim idi... O gözlər mənə deyil, ona sahib idi...

QAN LƏKƏSİ...

Köynəyində kiçik bir qan ləkəsi vardı:qurumuş, rəngi solmuş bir ləkə. Əslində o qəlbinin ən dərinliklərində yaşayan sevdalısının fəryadının səsinin qan qusduğu ləkə deyil, fırtınaydı.

KİTABIN SƏHİFƏLƏRİ...

Kitabın qopub düşmüş səhifələrindən biri mən idim-söylədim. Nədən – dedi? Çünki həyat hekayəm kitabın səhifələrindən biri idi: yazılı və lal. Mən isə onları paralayıb kənara atmışdım. Eynən sənin paramparça ruhun kimi. Bəlkə də silinməzdi, amma mən sildim. Kitabdən də, xatirələrimdən də.

XƏRİTƏ...

Məktub da xəritə kimiydi. Sənin sevgin kimi mürəkkəb və gizli. Yenə bir səs qulağıma yavaşca fısıldayaraq: "Getmə" - söylədi. Getmədim, dayandım. Bax, indi məni çox yaxşı dinlə:

Tarixlər unudulur. Yaddaşımdakılar belə silinib artıq. Tək o gün. O gün hələ də yadımdadır, hətta xəritədə gizlənmiş kiçik ulduz kimi.

- Nə? Xəritə, Ulduz?

- Bəli... Ulduz. Ulduzlar. O xəritə mən, bölünmüş parçalarsa ulduzlar idi.

Mən indi getməliyəm. Yolum çox uzun, ancaq əgər bir gün məni bulmasan, o xəritəni xatırla. O bölünmüş parça ulduzların da göy üzünün ən sehirli və möcüzəli varlıqları olduğunu unutma. Bəlkə bir gün unutduğum tarixləri o ulduz qoruyar...

MƏN VƏ BABAM...

Bu gün soyuq deyildi hava. Nə isti, nə də soyuq. 2014-cü il susqunluğuyla üsyan edirdi 1 aprel... Bax, əsl faciə idi bu. Yaşım çox azdır o vaxtlar, hələ təəccüb, həyəcan içindəydim...

Saatların tik-tak səsləri, insanların hayqırtısı, nənəmin fəryadı, anamın üsyanı, tufanın sərt səsini duyurdum. Sanki sən gedəcəksən deyə gözlərimi kor etmişdi mələklər. Çox səssizlikdi. Niyə axı? Baba, axı sən niyə danışmırdın? Gözlərim niyə kor idi? Niyə əllərin soyuq idi? Axı niyə? Bax, 2014-cü ildə də eynən bu cür söyləyirdim.

Mələklər səni yanlarına götürərkən Tanrımın səsini duydu o an, bu gün olduğu kimi. Gözlərim görmürdü həmin anlarda, ancaq getdiyini bilirdim, baba. O vaxtlar çox qəzəblənmişdim sənə nəvəni qoyub gedirsən deyə. Sonralar şiddətli bir səs duydu, sanki bu səslə Tanrı məni bir boşluğa atdı.

Bəli, boşluq idi. Xəfif rüzgarın səsi sovrulur, saçlarımda uçuşan kəpənlər məni yuxuya aparırdı, o səhnəni görməyim deyə.

Təəssüf edirəm. Gözlərimin önündə sən tərək etdin bu fani dünyanı.

O an səs eşitdim. Deyəsən, yenə Tanrım məni çağırırmış yanına. Orada bir balaca uşaa gördüm, gözlərim açıldı. Kiçik uşaq qaranlıqdakı kabuslarla savaşı, həm də

hönkür-hönkür ağıyırdı. Bax, tək bir damlasıyla o ölümə getdi, öz əlləriylə. Mən də o zaman söylədim:

- Cismani yanımızda olmayacaq babam, lakin ruhu nağıllar dünyamızda dolaşacaq. Biz onun ruhuyla yenə nəsihətlərini, nağıllarını dinləyərək böyüyəcəyik.

Böyüdüm, ancaq cismani. Ruhən deyil. Tanrımı görürəm, eynən səni də. Bir gün görüşəcəyik, sağ-salamat, mənim babam! Ruhun şad olsun!

LAL ŞƏHƏRİM...

Bu şəhər çox böyük, əzizim.

Bu şəhər çox dəhşətli, hətta bir körpünü tən böləcək qədər qəddardır.

Bu şəhər xatirələrimizi yaşatmayacaq qədər duyğusuz, son sözlərimizi ağ kağıza tökməyəcək qədər də susqundur.

Bu şəhər əlbət bir gün məni unudacaq, həyat sevgimi əlimdən alıb, bir suçlunun qaçdığı kimi qorxaq olacaq... Zətən qorxaq...

Sən nə məni, nə də onu dinlə. Bu bu lal-kar, kor-koranə şəhəri böyüdən sevgini düşün.

Sən sevginlə yaşa, mənim sə məzar daşım ilə...

Adsız, başsız, kor olacaq gözlərimdən öpüb bu şəhəri öz əllərinlə öldür!

Öldür o şəhəri! Öldür ki, ruhum bədənimdən qopan an o şəhərin əlləriylə işgəncə çəkib ölməsin...

ADSIZ YAZILAR

Hekayənin başlanğıcı, ya da sonu necə bitəcək bilmirəm, ancaq o hekayənin siyah-bəyaz obrazları elə mən özüməm... Nə gizlidir, nə açıq. Bilmirəm heç o kimdir... Yalnız onu bilirəm ki, o divarlardan axan qanlı əllərinin izləridir... Bunu heç vaxt unutma.

Yenə hava soyuqmu? Yox... Yenə yaraların incidirmi? Yox... Sadəcə "yox" cavabında gizlənən o böyük acı, ya da nifrət... Yox, yox, nifrət deyil mənimki ona... Mən sadəcə...

- Sən sadəcə sevməkdən qorxursan...

- Yox, saçmalama bu qədər...

- Elədir. İkiniz də qorxursuz... O gizli-gizli sevməkdən könlünün qan qusacaq yarısından ağlayır, sən isə onu sevməkdən... Siz birləşməmiş ulduzlara bənzəyirsiniz. O göy üzündə ətrafa səpələnmiş ulduzlardan heç bir fərqliniz yoxdur. Tək fərq var sadəcə, amma sadəcə bu ola bilər: Siz bir-birinizi sevmirsiniz. Siz sevginin bütövləşmiş halısınız. Siz o alovun içində kül olmayacaq varlıqsız. Siz günəşin yenidən doğmasını yaradan möcüzəsiniz...

- Axı...

- Sus, əzizim. Sadəcə mən danışırım. Çox yaxşı dinlə məni. Bax, bu söylədiklərimi qəlbinə söylə... Barmaqlarına, əllərinə, üzünə toxunaraq hiss et söylədiklərimi... Hiss et ki, onun acı deyil, eşqdən kor olmuş gözlərinin fəryadını

duyasan-deyə... Sizinki sevgi deyil. Siz o parçalanmış ulduzdan doğan balaca körpəsiniz. Qəlbiniz tən yarı, gözləriniz də həmçinin. Hər zərrəniz bir-birinizin eşqdən deyil, gizli, amma böyük sevdanızdan yaranmış ulduzdur... Siz tən bölünmüş ulduzlar deyil, sevgini incidən iki qorxaqsınız... Siz o ulduzu yaşada bilərsiniz. İstər yaşadın, istərsə də...

- İstərsə də nə?

- ...

Dodağımdakı qan ləkəsi qəlbimin fəryadı imiş. Sahibsiz qəlbim necə də fəryad çəkmiş bu dünyada, ey kainat?! Söylə mənə, qarlı dağın sinəsinə dağ basdığı acı'mı, yoxsa dodağımdakı o qan ləkəsi'mi daha qorxunc? Heç söyləmədən ikincinin cavabını söyləyəm. Donmuş, çatlamış qəlbim göz yaşlarımda gizləndi sənə görə... Sən onu incitdin, mənə qorunmadım...

Körpünün başlanğıcı da, sonu da mən deyiləm. Sevgi ağacının kövrək yarpağı, divarlardan yapışaraq hayqıran uşağın çığlıq səsi, bir az da... Bir az da nağıldakı sehirlilik çubuğu... İndi anlat mənə də, o körpünün başlanğıcı, sonu olmasam da...

- O körpünün başlanğıcı, sonu olmasan da, mənim dünyamın nağılı sənə! Bax o körpüdə də gizlənən sən

söylədiklərinidir! O körpü sən deyil, o körpü mənəm! Mən yaşadıqca, sən də yaşayacaqsan! Mən ölsəm...

- Sən ölməyəcəksən. Sən ölsən, sənə əbədi olaraq gözlərimi hədiyyə edəcəyəm.

- Niyə gözlərin?

- Bir az tapmaca nağıl kimi qalım. Olmazmı? Bir az da tapmacalı olsun... O nağılın yazılmamış eskizi kimi...

Gözlərimdən darıxarmışam... Sanki bir yol"muş gözlərin, mənsə qəlbindəki cəza. Bax, əzizim, ən gözəl cəza mən idimsə, ən fırtına dolu dəniz də gözlərin deyildi'mi? Sevginin ən şirin qoxusu da mən, divarlarda gizlənpaç oynayan çocuksa, sən... Bax belə gizlicə sevdin məni... Mən ən böyük sevginin cəzası idim, unutma...

Nağıl kimiyəm mən... Sırrlı kitablarda gizlənən sözlər-baxışlarım, ümmanlı dənizdəki fırtına-qəlbim, böyüməyən kiçik körpənin göz yaşı-ruhum. Dünyadakı xəyal da deyiləm mən... Bir nağılam. Siyah-bəyaz tonların eskizlə çəkilmiş rəsmiyəm mən... Rəsm kimi nağılımı da, dünyamı da özüm yaratmışam... Susqunluğumda gizlənən, döyüntüləri olmayan qəlbimin yarıyam mən... Kiçik, gizlənmiş sevginin əslində böyümüş fəryadiyam mən... Zəhərli dərmanları don

geymiş eşqin libasıyam mən...

Bəs saçlarım? İntihar etmiş körpəciyin sallandığı yelləncəkləridir...

Filmin bölümləri kimi dalğalar da vərəqlənirdi elə bil. Hava soyuq idi, ancaq o qaranlıqda salıncağımda sallanarkən tək istiliyini hiss etdiyim ruhum idi.

- Bir anlıq hər şeyin donub qaldığını düşündüm. Saçlarım havaya uçur, əllərim məni tərk edir, bədənim sə soyuyurdu. Tək ruhumdan başqa... O nə böyümürdü, nə də getmirdi... Soyuqlaşmış bədənim, simamdakı çatlar, saçlarım dənizə tökülüb, boğulurdu... Ürpəndim o an, ancaq heç nə edə bilmədən salıncağımda sallandım. Daha da tez, daha da tez, daha da sürətli, daha da bərk, daha da acımasız, ən qorxunc dənizin üstündə belə sallanarkən, tək xatırladığımı:

- O dənizdəki saçlar, əllər... O əllər məndən qopmuş, o saçlar dənizə tökülmüş bəlkə, ancaq tək böyüməyən ruhum, özünü ölümə tərk etməyən yeganə varlığımı idi...

- Unutma. O küçədə gəzişərkən kölgəni izləmə. Bəlkə bir vaxt yenə hava soyuq olar, ruhumu gözlə. Başqa sual soruşma məndən... Suallarım dənizin altındakı gəmidə öldü artıq... Cavabları sən idin...

Və sadəcə səsi idi. Siması da yadımda deyildi, amma tək səs... Tək səsi qulağıma fısıldadı və onun kiçik körpə addımlarıyla getdim... Bəli... Sadəcə onun tək bir səs tonu ilə getdim... Yaşamadan, bilmədən, hiss etmədən. Tək onunla getdim, onu görmədən belə...

Dodaqları musiqi notları qədər incə, saçları sevgili rüzgarımın qoxusu kimi kəskin idi... Əllərinə toxuna bilmirdim, toxunsam sanki ürpənərdi... Sevgili bağçamda yaşayardı... Hər zərrəsi mənimlə idi elə bil... Çox gözəl idi bütün qadınlardan. Kainatda var olmayacaq mükəmməlliyə sahib idi. Göz yaşları belə. Nə sürməli gözləri, nə də dodaq boyası, sevilən ruhu idi Papatyanın... Baxışlarıyla ölmək, əllərinə tutunub, sevilmək kimi idi o gənc qızı sevmək... Könlümün əfəndisi idi yarimin qolları... Gülüşüylə yanıb, kül olmaq idi. Sevilmək deyil, sevdalanmaq idi-dedi gənc oğlan...

Düşün, gecələri yağış yağarkən göy qurşağı olmur, çünki o sevərdi. Hər gecələri Ay göy üzündə olarkən əzab çəkərək gizlənərdi. Söyləməzdi, içində yaşayardı ağlayaraq sevgisini, çünki bilirdi onun yarı Günəş, dostları ulduzlardır deyə...

Adam heç bir zaman mənim yanımda ağlamazdı. Mən üzülməyim, mənim gözümdəb bir damla yaş axmasına izin verərsə, özü yaşamazdı. Hər zaman başını çiyinə qoyaraq elə ağlayardı ki, səsi də çıxmazdı, onu sadəcə mən bilərdim...

Küçələrdə işıqlar sönmüşdü. Xəyallar ayaq izlərini geridə buraxıb irəliləyirdi. Mənmə? Mənsə kölgəmin rəsmini çəkib, soyuqdan donan paramparça əllərimi itirərdim.

Güzgüyə heç bir zaman baxa bilməzdim, çünki nə zaman baxarsam, o gənc oğlanın üzgün və şiddət dolu siması ilə qarşı-qarşıya qalardım...

Zülmətdə doğan işıq Günəşin gizli yarı idi. Nə məktublar yazılmış, nə sözlər söylənmişdi. Sevgini duyan isə Günəşin qucağında uyuyan gizli Yar imiş...

Sükutda yaşayarkən belə o qumlu sahildə məni ruhum deyil, gözləyən o idi.

Sual dolu idim, lakin cavabsız qalmışdım. Kitablar qədər uzun saçlarım vardı və onların arasında itən naməlum səsim. Kainatda idim, ancaq yuxularda yaşayan mələkdim.

Soyuqmuş havalar eşitdim, soyuqsa, geyinmə paltonu. Bax, əlimdə buz kimi qəlbim var. Onu al. Qan qırmızı deyil artıq qəlbim, siyahın kabusu, bəyazın eşqiymiş məgər. Bölünmüş tən ortadan. Biri sən, biri mən demiş... Daha nəyə gümanımız var ki? Yaramaz qəlb söyləmiş sözünü...

Yollarda idim göz yaşlarım, sanki ən dərin dalğalarda itib batmışdı gözlərim. Bu gözümün yaşının üsyanı idi.

Eşqdən qaç söyləmirəm, amma mənə sev söyləmə. Mən sevməyi öyrənə bilmədim. Quş olub uçdum göy üzünün ən dərinliklərinə. Niyə unuttun, eşqin qəlbini sənə bəxş etmişdim axı, ondan sevgidən məhrum qaldım. Ən səssiz qarının küncündə gözləyən kiçik körpənin fırtına dolusu idi qəlbim. Necə sevə bilərəm axı?

Susqunluqla belə qəlbim üsyan edərdi, zülmətim isə ölümə məhkum olunmuşdu. Unutmadım, sənə də gözlərin yollarda qalmışdı, eynən mənim kimi.

Səssiz küçələrdə sabah da olsa, qaranlıqdı, çünki insanları görmürdüm. Gözlərim kor idi. Ətrafımda olan ancaq eskilə çəkilməmiş rəsmlər idi. Səsini eşitdim o an. Qulaqlarıma fısıldadılar elə bil, özümü unuttum. Yaddaşımda soyuq qış fəslini, kainatda var olmayan xəyallarımı unuttum. Unuttum...

Yaşadım. Heç uyumadığım röya qədər uzun, heç söylənməyən mahnılar qədər səssiz yaşadım. İçimdən axan

qan könül yarasıymış məgər. Əslində bu bir qara sevda, lakin peşman deyiləm. Bəyaz və siyaha bürünmüş yoxluğundu məni incidən. Başqa heç bir şey.

Saçlarım dağılmış, əllərim donmuş. Sanki böyük savaşı idi o gün:saat 19:45. Yorulmadan o dənizin səsinə duyaraq irəlilədim. Çox səssiz idi, məni görmüşdü ondanmı belə idi? Bilmirəm. Evimə dönmək istəmədim o an. Sanki dönsəm... Sanki dönsəm xəyallar o dənizdəcə boğulacaq kimi hiss etdim. Xəyallarımı boğulacaq, yoxsa bizmi? Kim? Kim axı...

Qürbətmi? Mən artıq o nağıllar qapısından çıxıb getdim-dedin mənə. Əslində qürbət insanlar deyil, mən özüm idim. Sənə də qəlbimdə yoxsan, heçsən deyə bilmərəm ki, əslində mənimləsən, içimdəsən. Məni qürbətə yolçu edən o zalım sənsən...

Əgər bir gün səni unutsam, gözlərimi əbədi olaraq qapadacam, çünki... Çünki gözlərim ardına baxmadan səni izləyərək qalacaq və məni tərək edəcək.

“Sən kəsmə” söylədin deyə kəsmədim saçlarımı. O saçlar hərdən simamı gizlətmək, hərdən də gözəl görünmək üçün deyildi. O saçlar sənin gözlərinə işiq idi. O işığı yox etməmək üçün kəsilməmişdi. Sənin dünyanı bürüməmək üçün, yanan çırağının sönməməsi üçün kəsilməmişdi. İçindəki kiçik körpə ölməsin deyə kəsilməmişdi, çünki səninki sevgi deyil, İlahi Eşq idi. Yanan çıraq-mənim gözlərim, kabusa bürünmüş dünya-baxışlarım, kiçik körpə isə saçlarım idi.

MÜNDƏRİCAT

Adam ve Papatyanın Tanrıyla görüşdüyü gün	4
Həsrətimin vüsali	17
Yuxu	20
Yelləncək	23
Səssizlik	24
Qızılgülüm	25
Unutma	26
Yağıs	26
Həzin musiqi	26
Qar dənəcikləri	27
Gizlənmiş qatar	27
Lal olmuş payızım	27
Gizli sevgi	28
Həyatımın qadını	28
Sevgi məktubu	29
Hisslərin üsyanı	30
Sərxoşam	30
Bu bizim sevdamız	31
Darıxmışam	32
Adamın yalvarışı	32
Möcüzəvi sevgililər	33
Gecənin nəğməsi	33
Gözlər	34

Qan ləkəsi	34
Kitabın səhifələri	35
Xəritə	35
Mən və babam	36
Lal şəhərim.....	37
ADSIZ YAZILAR	38

Səma Muğanna

**ADAM VƏ PAPATYANIN
TANRIYLA GÖRÜŞDÜYÜ GÜN**

Bakı – “Müəllim” nəşriyyatı – 2021

Nəşriyyatın direktoru: M.Ə.Şəfiyev

Texniki redaktor: S.Q.Mamoyeva

“Müəllim” nəşriyyatında çap olunmuşdur.

Tel.: (+99412) 555 15 60

E-mail: muallim.mmc@gmail.com

Çapa imzalanmışdır 23.05.2021. Sifariş 18.

Kağız formatı $60 \times 84^{1/16}$. 3,25 ç.v.